

90 anys

Assegut, dins aquella mil·lenària posada, vaig sentir la veu de l'home, a qui dos joves viatgers escoltaven, mentre s'entregaven a uns beuratges. Els explicava històries, qui sap si reals, a canvi d'unes monedes que, segons ell, necessitava per donar al barquer. Sí, Caronte, el barquer del que diu la mitologia dels grecs s'encarrega de dur les ànimes dels morts a l'altra banda del riu. S'esgotava el seu temps, però no semblava tenir pressa. El seu parlar era lent, no se si de saviesa o de cansament.

-No mireu enrere, va dir. Si els vostres records són bons podeu caure en l'enyorança, i no fareu camí, i si són dolents, podeu caure en la depressió, de manera que tampoc us moureu. El futur és davant vostre, i no espera gaire, creieu-me, perquè el present és fugaç i demà ja serà passat.

-Llavors, no importa el que haguem fet? preguntà un dels joves

-Oh sí, i tant. En l'ocàs de les vostres vides, quan el coratge us abandoni, no us quedarà gaire auxili, més que la dolçor dels vostres records... i la d'un bon bastó de bambú. Viviu els moments, intensament, tal que la vostra memòria els tingui en prou valor per guardar-vos-els. Només així, amb el pas dels anys, sabreu si heu viscut una vida preuada.

-I la seva vida, ha valgut la pena?

-El vell va somriure. He estat moltes coses, fins i tot enterramorts. He conegut gent de tota mena i tota classe, però el millor mestre ha estat la soledat, només al seu costat sentireu la veu de la vostra consciència. Tanmateix el camí sempre es bifurca i, generalment, els homes trien el més transitat, sense saber que sovint és l'altre el que dur al misteri i a l'aventura, però no tothom disposa de la temeritat suficient.

-I què ens en diu de l'amor?

-Joves amics meus, l'amor més desitjat és aquell que no s'aconsegueix mai, però la bellesa de l'amor arriba de forma imprevista, sense avisar, en la subtilesa de l'instant. Sentiu córrer l'aigua d'un rierol, asseguts a la riba, i entendreu.

La nit transcorria, el vent semblava enfurismat a l'exterior, agitant els flocs de neu que seguien caient, però en la xemeneia encara crepitava el caliu d'una flama, que s'anava extingint, tan lentament com 60 segons de dolor. I quasi bé, sense adonar-me'n, vaig pensar en tot allò que encara havia de fer.

Quin seria el meu destí? Beuria de la font de la felicitat, sens dubte tindria una vida com la d'aquell home, les paraules del qual m'havien concedit insolència i atreviment, coneixeria la passió, el triomf en la batalla i, en el descans del guerrer, seria cronista de les meves pròpies proeses, aquelles que ben segur subsistirien en el temps. I els Déus del cel estarien contents, perquè hauria aprofitat el regal de la vida que m'havien atorgat.

Feia temps que no hi pensava...en tot això, ara estava decidit, però de sobte, vaig tenir l'únic record que em quedava, jo, a l'igual que aquell home, també tenia 90 anys.